

Об'єднані у Христі

Рендольф Данн

Урок 1.

Ісус – Особа.

Середовище, в якому народився Ісус, було закритим суспільством, людьми, які вважали себе вищими за всіх інших людей. Вони дуже пишалися тим, що були дітьми Авраама, Божим обраним народом. «Авраам — наш батько» (Івана 8:38). Вони дуже ненавиділи самаритян, оскільки вважали їх метисами, євреями, які покинули Закон Мойсея під час періоду вавилонського полону. Їхня ненависть була настільки сильною, що вони робили все можливе, щоб не ступити на землю самаритян. Римські окупанти нічим не відрізнялися, і будь-який єврей, який спілкувався з «цими окупантами», був «грішником»; наприклад, Матвій, збирач податків.

Євреї також були законниками у найвищому ступені. Щоб заслужити Божі обіцянки, вони вважали, що повинні виконувати букву закону, а не обов'язково наміри. Наприклад, Мойсей вимагав від них сплачувати десятину і давати десяту частину. Щоб переконатися, що вони дали десяту частину, але не більше, вони порахували насіння рослин, щоб дати десятку і тільки десятку частину.

Рим вимагав від євреїв нести солдатський вантаж на одну милю. Тому євреї поставили знаки, щоб переконатися, що вони не йдуть далі. Пам'ятайте, що Ісус сказав, що якщо хтось змусить вас пройти одну милю; йти з ним двоє. (Матвія 5:41).

У цю культуру прийшов Помазаник, Месія, Христос. Євреї вірили, що коли прийде Месія, Він відновить земне царство Ізраїль до його «права, даного Богом» на владу та честь. Їхній Месія мав бути Царем Юдеїв і правити, як Давид.

Ісус часто звертався до зарозумілих, егоцентричних і самовдоволених фарисеїв, релігійних лідерів євреїв. Одного разу Ісус сказав, що Він має овець в інших місцях. Отже, здається, що Ісус мав на увазі язичників, усіх неєвреїв.

У Івана 10 Ісус сказав: «Я добрий пастир; Я знаю своїх овець, тих, хто вибрав бути Його учнями, і мої вівці знають мене так само, як мене знає Батько, а я знаю Батька, і я кладу своє життя за овець. У мене є інші вівці, які не з цього загону. Я також мушу їх принести. І вони послухають мого голосу, і буде одна отара й один пастир». (Івана 10:14-16).

В Ісаї 56:7-8 сказано: «Мій дім назветься домом молитви для всіх народів. Господь БОГ, який збирає вигнанців Ізраїлю, проголошує: “Я зберу до нього ще інших, крім уже зібраних” [безперечно, це пророцтво щодо зневажених самаритян і навіть язичників]».

Чи могли єврейський народ та їхні релігійні лідери з таким ставленням зверхності зрозуміти або навіть мати натяк на те, чого навчав Ісус? Очевидно, певна ступінь переваги панувала навіть серед Його найближчих учнів. Іван та інші учні не могли розглянути можливість того, що Ісус мав інших послідовників поза їхньою клікою, сектою чи невеликою групою.

«Учителю, — сказав Джон, — ми бачили чоловіка, який виганяв демонів твоїм іменем, і ми намагалися його зупинити, бо він не один з нас». «Не зупиняйте його, — сказав Ісус, — бо хто не проти вас, той за вас»» (Луки 9:49-50).

Але не всі, хто робить щось в ім'я Ісуса, є для нього, оскільки Ісус сказав у Матвія 7:21-23:

Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Отця Мого, що на небі. Того дня багато-хто скажуть мені: Господи, Господи, хіба не Твоїм Ім'ям ми пророкували, і не Твоїм Ім'ям ми демонів виганяли, і чи не Твоїм Ім'ям ми багато чуд творили? І тоді я скажу їм: Я ніколи вас не знав; Відійдіть від мене, робітники зла!

Знаючи, що Його місія полягала в тому, щоб стати жертвою за гріхи всіх людей – євреїв, греків, римлян і тих зневажених самаритян, – Ісус молився:

Я відкрив Тебе тим, кого Ти дав Мені зі світу. Вони були твоїми; Ти дав їх мені, і вони послушалися Твого слова. Тепер вони знають, що все, що ти дав мені, походить від тебе. Бо я дав їм слова, які ти дав мені, і вони прийняли їх. Вони точно знали, що я від тебе, і вірили, що ти мене послав. Я молюся за них. Я не за світ молюся, але за тих, кого Ти дав Мені, бо вони Твої. Освяти [освяти, освяти] їх правдою; твоє слово правда. «Моя молитва не лише за них. Я також молюся за тих, хто повірить у Мене через їхнє послання [Добру Новину], щоб усі вони були одно, Отче, як Ти в Мені, так і Я в Тобі. Нехай і вони будуть у нас, щоб світ повірив, що Ти послав Мене славу, яку Ти дав Мені, щоб вони були одно, як Ми одно: Я в них, а Ти в Мені доведено до повної єдності, щоб світ знав, що Ти послав Мене і полюбив їх, як полюбив Мене». (Івана 17:6-10; 17; 20-23).

Питання

1. Ісус народився в культурі уявної вишності та ненависті до всіх людей, не належних до їхньої релігії та раси.
Т. ____ Ф. ____
2. Ісус як нащадок Давида прийшов, щоб відновити Ізраїль до світової держави.
Т. ____ Ф. ____
3. Місія Ісуса полягала в тому, щоб забезпечити спосіб, за допомогою якого всі євреї, самаряни та язичники могли примиритися з Богом.
Т. ____ Ф. ____
4. Лише той, хто виконує волю Божу, потрапить у рай.
Т. ____ Ф. ____

5. Ісус молився, щоб ті, хто вірить у Нього і слухається через Добру Новину, Євангеліє, були єдиними, об'єднаними.

Т. ____ Ф. ____

Урок 2

Єдність перших християн.

Після П'ятидесятниці християни були єдині у Христі, безсумнівно, про єдність, згадану в молитві Христа в Іоанна 17.

«Усі віруючі були одним серцем і розумом. Ніхто не стверджував, що щось із його майна було його власним, але вони ділилися всім, що мали. З великою силою апостоли продовжували свідчити про воскресіння Господа Ісуса, і велика благодать була на них усіх. Малозабезпечених серед них не було. Бо час від часу ті, хто володів землями чи будинками, продавали їх, приносили гроші від продажу і клали до ніг апостолів, і роздавали, кому хто мав потребу». (Дії 4:32-35).

Пізніше, після того, як багато інших євреїв повірили і послухалися, ми бачимо, що вони все ще були об'єднані в любові один до одного:

«Усі віруючі були разом і мали все спільне [вони були об'єднані як одне у Христі та в спілкуванні з Богом і людьми]. Продаючи своє майно і добро, вони віддавали тому, хто мав потребу [любов до братів]. Кожен день вони продовжували зустрічатися разом у дворах храму. Вони ламали хліб у своїх домівках і їли разом [ламання хліба] з радісними та щирими серцями, прославляючи Бога та насолоджуючись прихильністю всього народу». (Дії 2:44-47).

Але так буде не завжди. Бо за короткий час, можливо, протягом тижнів чи місяців, єдність почала згасати, оскільки грецьких християнських вдів (євреїв) ігнорували. Можливо, вони були євреями, але не з Юди, не євреями, що розмовляли івритом:

«У ті дні, коли кількість учнів збільшувалася, грецькі юдеї серед них скаржилися на єврейських євреїв, тому що їхніх вдів нехтували при щоденному розподілі їжі». (Дії 6:1).

Єдності між людьми різного походження важко досягти та зберегти. Більшість людей, як правило, хочуть спілкуватися з іншими, коли є щось спільне; наприклад, етнічна приналежність, політичні чи релігійні переконання, багатство, влада чи становище в суспільстві. У Коринті єдність ослабла, і стався розкол, коли спільний зв'язок перестав бути Христом.

«Брати мої, деякі члени родини Хлої дали мені зрозуміти, що між вами є сварки. Ось що я маю на увазі: кожен із вас каже: «Я належу Павлу», або «Я належу Аполлосу»,

або «Я належу Кифі», або «Я належу Месії». Чи розділився Месія? Павла не розп'яли за вас, чи не так? Ти ж не в ім'я Павла хрестився» (1 Коринтян 1:11-13)?

Єдність для тих, хто у Христі, має базуватися на Христі, Його смерті, похованні та воскресінні. Неможливо досягти єдності в думках і інтерпретаціях.

Питання

1. Відразу після П'ятидесятниці всі християни були одного серця й одного розуму, об'єднані у Христі.
Т. ____ Ф. ____
2. Їхня християнська любов виявлялася в спілкуванні, спілкуванні з нужденними, спільній їжі та молитві.
Т. ____ Ф. ____
3. Через деякий час до греків, неєврейських євреїв, особливо до вдів, ставилися з меншою повагою.
Т. ____ Ф. ____
4. Коринфські християни розділилися, коли їхній центр уваги перемістився з Христа на особу, яка їх навчала.
Т. ____ Ф. ____
5. Єдність у Христі – Його смертному похованні та воскресінні.
Т. ____ Ф. ____

Урок 3.

Єдність з відмінностями тлумачення.

Поверніться до 76 р. н.е. і розгляньте можливість навчання, яку ви мали. Ви почали 6-місячне вивчення Біблії. З'явилося понад сотню майбутніх студентів, більшість з яких була просто цікавою, але 25 зареєструвалися на заняття. Вони були з усіх верств суспільства. Чи будь-хто з них повинен бути виключений із вивчення Бога та Його волі?

Як їхній учитель ви знали:

- Євангельське послання, якому потрібно навчати.
- Потрібно вжити заходів, щоб Бог помістив їх у Христа та Його Церкву.
- Що означає бути об'єднаним і відданим Христу.

До кінця вивчення всі віддалися Христу і були додані до Його Тіла. Чи є вони в спілкуванні з Христом, один з одним та іншими християнами? ТАК!

Через кілька років один із студентів забажав поновити стипендію, що він пережив протягом шести місяців навчання, і призначив зустріч. Вони попросили вас виступити на

зборах. Як і слід було очікувати, деякі не змогли бути присутніми. Один помер, а іншого стратила римська влада. Виникла проблема стипендій через різні розуміння наступних питань.

- Один повернувся до свого колишнього гомосексуального способу життя
- Один повідомив, що він навчав свого брата, який був настільки інвалідом, що вони не думали, що він може бути зануреним, тому вони облили його водою, називаючи це хрещенням.
- Двоє прийшли до висновку, що під час молитви до Бога потрібно піднімати святі руки.
- Один розлучився зі своєю дружиною, хоча вона не зробила нічого, щоб порушити шлюбну угоду.
- Один вважав непотрібним збиратися з Тілом Христовим через можливість переслідування.
- Кілька зібрань приймали Вечерю Господню протягом тижня на додаток до неділі.

Чи всі вони все ще об'єднані у Христі та в спілкуванні один з одним? Чи будь-які їхні дії ґрунтуються на особистих інтерпретаціях, обов'язкових для інших у Тілі Христовому, чи це просто розбіжність думок? Як така різноманітна група може залишатися єдиною?

Єдності можна досягти на фактах, але не на вченнях власних думок чи інтерпретацій. Навчання - це не факти, оскільки факти - це те, що сталося. Вчення є інтерпретаціями розуміння. Настанови апостолів були натхненними, а вчення людини – ні. Намагаючись зрозуміти вчення Біблії, людина формує тлумачення, засноване на своїх інтелектуальних здібностях, знаннях і амбіціях.

Павло попереджав ефеських старійшин, сторожів отари, які охороняють від вовків [людей, які навчають всупереч натхненним настановам], які мають намір знищити отару, у тісній громаді віруючих почнуть залучати людей до себе, а не до Христа та Його Тіла. віруючих.

«Будьте пастирями Церкви Божої, яку Він купив власною кров'ю. Я знаю, що після мого відходу до вас увійдуть дикі вовки [начебто або прикидаються християнами] і не пощадають отари. Навіть із ваших [старійшин] люди постануть і спотворять істину [навчаючи своїх тлумачень], щоб відвести учнів за собою. Тож будьте насторожі [будьте на сторожі як хороший сентенціал]!» (Дії 20:28-31).

Павло також наставляв Тита: «Багато є непокірних, пустословців і обманщиків, особливо з обрізаних [юдеїв]. Вони повинні замовкнути, оскільки вони засмучують цілі сім'ї, навчаючи заради ганебної вигоди того, чого не повинні навчати». (Титу 1:10-11).

Петро зробив попередження всім християнам.

«Були й лжепророки в народі, як будуть і серед вас лжевчителі. Вони [духовні вовки зі своїми особистими інтерпретаціями] таємно впроваджуватимуть руйнівні єресі, навіть заперечуючи суверенного Господа, який купив їх [ймовірно, гностична віра в те, що Ісус був не людиною, а фантомом, що зводить нанівець Його спокутну жертву] — спричиняючи швидке знищення на себе. Багато піде їхнім ганебним шляхом і знеславить дорогу правди. У своїй жадібності ці [бажання чи гроші, влада та престиж] вчителі будуть використовувати вас історіями, які вони вигадали [своїми тлумаченнями]» (2 Петра 2:1-3).

Питання

1. Відразу після П'ятидесятниці всі християни були одного серця й одного розуму, об'єднані у Христі.
Т. ____ Ф. ____
2. Їхня християнська любов виявлялася в спілкуванні, спілкуванні з нужденними, спільній їжі та молитві.
Т. ____ Ф. ____
3. Через деякий час до греків, неєврейських євреїв, особливо до вдів, ставилися з меншою повагою.
Т. ____ Ф. ____
4. Коринфські християни розділилися, коли їхній центр уваги перемістився з Христа на особу, яка їх навчала.
Т. ____ Ф. ____
5. Єдність у Христі – Його смертному похованні та воскресінні.
Т. ____ Ф. ____

Урок 4.

Методи, які використовуються для тлумачення Святого Письма.

Такі факти, як смерть, поховання та воскресіння, можна легко прийняти, але християни повинні знати, як правильно тлумачити Святе Письмо щодо вірувань, практик і процедур. Нижче наведено деякі методи, які використовуються:

Специфіка, команда.

Будь-яка вказана дія виключає всі інші дії.

Мовчазний.

Коли Біблія нічого не говорить про якусь тему, вона не вимагає і не забороняє дії. Таким чином, це дозволяє робити всі розумні та відповідальні тлумачення та висновки, які варіюються залежно від знань та інтелектуальних здібностей. Таким чином, навіть в одній громаді можуть існувати різні думки серед тих, хто у Христі. Однак свою думку не можна нав'язувати іншому. Вони повинні залишатися його приватними інтерпретаціями.

Необхідний висновок.

Висновок вимагає судження. Необхідний висновок встановлює тлумачення практики або процедури, еквівалентної наказу Христа, і вимагає від християн скрізь і в будь-який час виконувати їх. Тоді постає питання, хто має право вирішувати за інших, який висновок є необхідним.

Висновок.

Висновок — це особистий висновок інтерпретації вчення, а не наказу.

Доцільність.

Процедури чи звичаї, які прямо не наказані чи заборонені біблійним текстом, вважаються допустимими під час виконання якогось чіткого біблійного наказу.

приклад.

Приклади в Біблії демонструють дії окремої людини чи зборів християн, які зазвичай обмежуються одним місцем, а не загальною практикою. Деякі приклади суперечили конкретному натхненному вченню.

Християни повинні використовувати таку процедуру, щоб тлумачити Писання, не сперечаючись про значення слів:

- a. Вивчіть усі уривки зі Святого Письма, що стосуються процедури чи практики.
- b. Визначте, чи визначено вірування, процедуру чи практику. Якщо так, то всі інші вірування, процедури чи практики, пов'язані з цим, виключаються. Наприклад, Бог визначив тип деревини, який буде використано для будівництва ковчега. Отже, вся інша деревина була виключена. Бог не мовчав. Він був конкретний.
- c. Якщо про цю тему нічого не згадується, Біблія мовчить, то доступні розумні та відповідальні варіанти. Наприклад, Павло міг плисти до Македонії, пішки чи верхи. Він вибрав вітрило.
- d. Проаналізуйте приклади, щоб визначити, чи вони узгоджуються з чимось наведеним або пояснюють це.
 - i. Якщо так, то потрібно наслідувати не приклад, а команду.
 - ii. Якщо це не пов'язано з наказом або не пояснює його, окремі особи чи збори мають вибір, слідувати цьому прикладу чи утримуватися від нього. Наприклад, монтаж на Соломоновій колонаді.
- e. Християни не повинні сперечатися через слова та їх тлумачення.
- f. Маючи розуміння методів, які використовуються для тлумачення Святого Письма, можна відповісти на запитання про товариство класу 76. Наприклад, англійське слово «відвідати» під час перекладу Біблії короля Якова означало «піти до когось, щоб

визначити, чи вони потребують». Якщо так, подбайте про їхні потреби. Це не означає сьогодні мати когось на обіді та спілкуванні.

Висновок

Якщо щось визначено, то всі християни всюди, у всі часи та в різних культурах і суспільствах повинні виконувати це. Бог сказав. Людина повинна підкорятися. Якщо щось не зазначено, то розумні та відповідальні судження допускаються, але не є обов'язковими для інших.

Питання

1. Відразу після П'ятидесятниці всі християни були одного серця й одного розуму, об'єднані у Христі.
Т. ____ Ф. ____
2. Їхня християнська любов виявлялася в спілкуванні, спілкуванні з нужденними, спільній їжі та молитві.
Т. ____ Ф. ____
3. Через деякий час до греків, неєврейських євреїв, особливо до вдів, ставилися з меншою повагою.
Т. ____ Ф. ____
4. Коринфські християни розділилися, коли їхній центр уваги перемістився з Христа на особу, яка їх навчала.
Т. ____ Ф. ____
5. Єдність у Христі – Його смертному похованні та воскресінні.
Т. ____ Ф. ____

Урок 5

Євангеліє

Коли хтось посилається на Євангеліє, що він має на увазі?

- a. Чотири Євангелія - від Матвія, Марка, Луки та Івана.
- b. Весь Новий Завіт.
- c. Біблія і Старий і Новий Заповіт.

Євангеліє — це добра новина про те, що Бог прийшов на землю в такому ж тілі, як і людина, приносячи Своє безгрішне життя як єдину прийнятну жертву Отцеві за прощення гріхів людини. Отже, Євангеліє було і є життям, смертю, похованням, воскресінням і вознесінням Ісуса – спокутною жертвою – історичним фактом, який можна перевірити.

Євангеліє – це не теорія, доктрина, система моральної чи духовної філософії, навіть не теорія віри, покаяття, хрещення, відпущення гріхів, усиновлення, Святого Духа та вічного життя.

Таким чином, Євангеліє — це добра новина, яку Ісус очікував від Його апостолів, коли Він сказав їм «Ідіть по всьому світу та проповідуйте [проголошуйте] Євангелію» (Марка 16:16). Це те, що Павло проповідував, коли він проповідував «Христа розіп'ятого» (1 Коринтян 1).

Церква Христос, встановлена на землі, по суті, навмисне і конституційно єдина; складається з усіх тих у будь-якому місці, які сповідують свою віру в Христа та послух Йому в усьому через покаяття та послух євангелії.

Християни кожного покоління завдяки постійному навчанню зростають і дорослішають у своєму знанні та розумінні Божої волі, що призводить до відмови від деяких попередніх тлумачень, непорозумінь і вірувань, яким їх навчали раніше.

Доктрини, символи віри, догми та тлумачення перешкоджають єдності, оскільки єдність досягається через смерть, поховання та воскресіння Христа, а не вірування та вчення.

Питання

1. Євангеліє є
 - a. ☐ Вчення Ісуса та апостолів
 - b. ☐ Прямі накази та обіцянки Ісуса
 - c. ☐ Ісус помер, був похований і воскрес із могили
2. Віра, покаяття та послух євангелії дозволяють Богу вкласти людину в Христа.
Т. ☐ Ф. ☐
3. Церква, яку Христос встановив на землі, є організмом, групою людей, а не організацією чи будівлею.
Т. ☐ Ф. ☐
4. Завдяки постійному навчанню християни зростатимуть і зрінуть у своєму знанні та розумінні волі Бога, що призводить до відмови від попередніх вчень, думок, тлумачень і непорозумінь.
Т. ☐ Ф. ☐
5. Думки та інтерпретації, нав'язані іншим, спричиняють роз'єднання та перешкоджають єдності.
Т. ☐ Ф. ☐

Урок 6.

Доктрини та вчення.

Павло сказав у 1 Тимофію 6:2-4: Навчайте і спонукайте до цього. Коли хто навчає іншої науки [вчення] і не погоджується зі здоровими словами Господа нашого Ісуса Христа та з наукою, що згідна з благочестям, той гордий і нічого не розуміє». Таким чином, апостоли проголошували Добру Новину [спасіння] і те, як рости до Божої подоби, живучи жертвним життям. Їхні вчення (доктрини) пояснюють, як християни мають жити прийнятно для Бога.

Здорова доктрина - вчення, що веде до благочестя.

«Він [вартіві, сторожі, старійшини, наглядачі] повинен твердо триматися надійної Євангелії Христа, як її навчали, щоб він міг підбадьорювати інших [здатних давати настанови] здоровими вірними та істинними вченнями Божої вістки та спростовувати тих, хто виступає проти цього». (Титу 1:9)

Тита 2:1-10 – «Ти, Тите, повинен навчати того, що відповідає здоровій доктрині». [Далі Павло перераховує, чого має навчати Тит.

Навчати - старшим бути.

- Помірний, тверезий,
- Гідний поваги, гідний, благоговійний,
- Стриманий, помірний,
- Звук у вірі й любові,
- Витривалість, терпіння,

Навчати - старших жінок.

- Будьте благоговійними в тому, як вони живуть - благоговійними в поведінці,
- Не бути наклепниками, пліткарями,
- Не бути залежним від великого вина – бути рабом великого вина.
- Навчайте, що добре.
- Навчайте молодих жінок любити своїх чоловіків і дітей, бути стриманими і чистими, розсудливими, ганятися, бути зайнятими - працювати вдома, бути добрими, добрими і шанобливо ставитися до своїх чоловіків - щоб ніхто не знеславив це слово. Не робіть свідомо того, що він не схвалює.

Заохочуйте молодих чоловіків бути стриманими, тверезими, бути взірцем, бути прикладом, робити добрі справи, а у своєму навчанні виявляти цілісність, гідність, серйозність, бути здоровою мовою, яка не підлягає засудженню, щоб опонент міг посоромлені, не маючи нічого поганого про нас.

Навчіть рабів у всьому підкорятися своїм панам, намагайтеся догоджати їм і не відмовлятися від них, не красти і не грабувати, і їм повністю довіряйте, щоб вчення про нашого Спасителя було привабливим.

Павло наставляв Тимофія: «Усі, хто під ярмом, як раби, нехай уважають своїх панів гідними всякої пошани, щоб ім'я Боже та наука не зневажалися. Ті, хто має віруючих господарів, не повинні бути неповажними на тій підставі, що вони брати; натомість вони повинні служити ще краще, оскільки ті, хто отримує користь від їх доброго служіння, є віруючими і улюбленими. Навчай і заохочуй цього». (1 Тимофія 6:1-3).

Християнські дії повинні відображати Божу природу, щоб ім'я Бога не було зневажене. Цей принцип стосується відносин з роботодавцями та іншими владними особами.

Нерозумне вчення веде до несправедливості.

«Будь-хто, хто навчає чогось іншого, ніж те, що Павло обговорював у попередніх розділах, зарозуміло натякає, що я маю всі правильні відповіді. Ви повинні погодитися зі мною, бракує розуміння. У такої людини є нездорове бажання сперечатися над значенням слів. Це викликає суперечки, що закінчуються заздрістю, розбратом, наклепом і злими підозрами. Ці люди завжди завдають біди. Їхній розум зіпсований, і вони відвернулися від правди. Для них демонстрація благочестя — це лише спосіб розбагатіти. Деякі люди можуть суперечити нашому вченню, але це здорові вчення Господа Ісуса Христа. Ці вчення сприяють благочестивому життю». (1 Тимофія 6:3-5).

У 1 Тимофія 1:8-11 Павло перераховує речі, які суперечать здоровим вченням: «Тепер ми знаємо, що закон добрий, коли хтось використовує його законно [належним чином], розуміючи це, що закон встановлено не для праведних, але для беззаконних. і непокірних, для безбожних і грішників, для нечестивих і нечестивих, нерелігійних, нешанобливих, для тих, хто б'є своїх батьків і матерів, для вбивць, сексуально аморальних, чоловіків, які практикують гомосексуалізм, поневолювачів, брехунів, клятвоприсяжників і будь-кого іншого всупереч здоровій доктрині, згідно зі славетною євангелією благословенного Бога, яку мені довірено».

2 Петра 2:1 – «Але лжепророки з'явилися в народі, як і серед вас будуть лжевчителі. Ці фальшиві вчителі проникнуть у ваше середовище [ваше коло товаришів, ваше товариство] з руйнівними ересьми, [самообраним тлумаченням, обов'язковим для інших, не похідним від Бога], що призведе до партії чи секти навіть до того, що вони заперечуватимуть Майстра, який їх купив. .»

Римлянам 1:18-21 і вірші 28-32 – «Гнів Божий відкривається з небес на всю безбожність і злочестивість людей, які пригнічують істину своєю злочестивістю, тому що те, що можна знати про Бога, їм ясно, тому що Бог пояснив їм це. Бо від створення світу невидимі якості Бога, Його вічна сила і божественна природа ясно очевидні, зрозумілі зі створеного, так що людям немає виправдання. ... Більше того, оскільки вони не вважали за доцільне зберігати знання про Бога [вважали за потрібне визнавати Бога], він віддав їх розбещеному розуму (приниженому), щоб вони робили те, чого робити не слід. Вони сповнилися всякого роду злочестивості, зла, жадібності та розпусти. Вони сповнені

заздрощів, убивств, чвар, обману та злоби. Вони пліткарі, наклепники, богоненависники, зухвалі, зарозумілі та хвалькуваті; вони винаходять способи чинити зло; не слухаються батьків; вони безглузді, безвірні, безсердечні та нещадні. Хоча вони знають праведний наказ Бога, що ті, хто робить такі речі, заслуговують смерті, вони не тільки продовжують [практикувати] робити саме ці речі, але й схвалюють тих, хто їх робить».

Питання

1. Євангеліє стосується спасіння, тоді як здорове вчення стосується того, як жити прийнятно перед Богом.
Т. ____ Ф. ____
2. Ті, хто навчає, що їхні думки та інтерпретації повинні бути дотриманими, щоб бути в товаристві, викликають суперечки, які призводять до розколу.
Т. ____ Ф. ____
3. Нечестиві та непристойні, нерелігійні, нешанобливі, ті, хто б'є своїх батьків і матерів, вбивці, сексуально аморальні, ті, хто практикує гомосексуалізм, поневолювачі, брехуни та клятвопорушники — це дії, що суперечать здоровому вченню.
Т. ____ Ф. ____
4. Фальшиві вчителі, включаючи церковних пастирів, старійшин, вартових, є тими, хто вчить тому, що не походить від Бога.
Т. ____ Ф. ____
5. Гнів Божий на тих, хто сповнений заздрості, сварки, обману та злоби.
Т. ____ Ф. ____

Урок 7.

Різниця в Євангелії та доктрині.

Вчення Христа та Його апостолів — це не Євангеліє, а натхненне пояснення Євангелія та того, як ті, хто в Христі, мають жити, рости та дозрівати до Божої природи, Його подоби. Їхні вчення — це не факти, які відбулися, а натхненні твердження, які можна обговорювати та тлумачити з висновками та висновками, які можуть відрізнитися залежно від знань та інтелекту. Індивідуальні тлумачення є приватними та не зобов'язують інших.

Можливо, наступний приклад допоможе прояснити різницю між фактом і думкою.

Два транспортні засоби зіткнулися на перехресті. За кожним транспортним засобом було двоє свідків. Свідок А, який перебував позаду транспортного засобу А, сказав, що світло було зелене, тому автомобіль В проїхав на світлофор. Свідок В, який перебував позаду автомобіля В, сказав, що світло було зелене, тому автомобіль А проїхав на світлофор.

Що таке факти та інтерпретації чи висновки?

Факти.

1. Було дві машини.
2. Сталася аварія.
3. Було двоє свідків.
4. Був світлофор.

Інтерпретації та умовиводи.

1. Свідок А вважав, що для транспортного засобу А горить зелене світло, і зробив висновок, що для транспортного засобу В мав горіти червоний сигнал.
2. Свідок В вважав, що для транспортного засобу В горить зелене світло, і зробив висновок, що для транспортного засобу А світлофор мав бути червоним.

Коли вони дійшли висновку, що їхня віра та висновок були правильними, а потім вимагали, щоб не було іншого можливого висновку, їхня інтерпретація та висновок стали їхнім необхідним висновком.

Висновок.

Немає суперечок щодо чотирьох фактів.

Можливості щодо своїх тверджень і умовиводів.

- a. Один неправильний, а інший правильний.
- b. Обидва правильні - з обох боків горів зелений сигнал світлофора.
- c. Жоден не правильний. Світло не працювало.

Зверніть увагу на Об'явлення 21:8 і обміркуйте його: "Але грізним, і невіруючим, і огидним, і вбивцям, і розпусникам, і чарівникам, і ідолопоклонникам, і всім брехунам, їхня частина буде в озері, що палає вогнем і сіркою; це друга смерть». Здається, це рішуче твердження не залишає місця для тлумачень. Але

Хто такий брехун? Той, хто не розкався в брехні, чи той, хто робить це брехнею?

Хто такий вбивця? Той, хто вбиває іншого, чи той, хто практикує вбивство у своєму серці?

Хто такі розпусники? Той, хто мав статеві стосунки з кимось, крім свого подружжя, або той, хто практикує блуд?

Тлумачення брехуна, вбивці та розпусника не змінює рішучого твердження Об'явлення 21. Але будь-хто, хто вимагає, щоб усі слідували його тлумаченню того, хто є брехунами, убивцями та розпусниками, викликає розбіжності. У Посланні до римлян 1:32 сказано: «хоча вони знають Божий праведний наказ про те, що ті, хто робить такі речі, заслуговують на смерть, вони не тільки продовжують [грецьке *prássontes*, що означає Сильний, що означає постійно практикувати] робити саме ці речі, але й схвалюють тих, хто їх виконує».

Бог знає серце і судитиме справедливо, незалежно від думки людини. Людина не може вирішувати, хто перебуває в спілкуванні з Богом і Його дітьми на основі своєї особистої

думки та тлумачення. Людина може судити вчинки іншого, але Бог визначає тих, хто перебуває в спілкуванні з Ним.

Для будь-кого, особливо для того, кого вважають лідером або авторитетною особою, є найсерйознішим правопорушенням залишати враження, що його думка не підлягає оскарженню.

Оскільки Євангеліє є фактом, тобто; Христос приніс Себе як спокутну жертву, і оскільки вчення апостолів є натхненними істинами, різниця між ними буде з'ясована в наступних п'яти пунктах.

- Євангельське послання — це проголошення євангельського факту, який хтось приймає або відкидає. Таким чином, віра в єдиний факт (Христос є Господь) і послух Йому через покаяття і єдиний акт (хрещення в смерть Христа) є основою єдності.
- Вчення апостолів — це не факти, як євангеліє, а [натхненні] тлумачення та наслідки, засновані на євангелії.
- Доктрина [вчення апостолів] допускає дискусію та діалог [обговорення], інтелектуальну стимуляцію та напруження розуму. Вона дозріває у Христі, але таким чином, щоб кожна людина розвивалася відповідно до власної унікальності.
- Розбіжності щодо доктрини можуть іноді створювати напругу для товариства, але це трагічна помилка припускати, що однаковість доктрини, навчання є основою товариства.
- Святе Письмо Нового Завіту не може бути основою єдності. Саме в них відкривається Христос. Добра новина, євангелія, є основою єдності. Адаптовано з Олександра Кемпбелла.

Питання

1. Розп'яття Христа, жертва Ісуса за гріх, є фактом, який можна перевірити.
Т. ____ Ф. ____
2. апостоливчення - це не те, що сталося, що є фактами, а натхненні твердження, які можна обговорювати та інтерпретувати з висновками та висновками.
Т. ____ Ф. ____
3. Продовження гріха призводить до вічної смерті.
Т. ____ Ф. ____
4. Думка лідерів церкви, будь то пастори, проповідники, старійшини, священик чи папа, не підлягає оскарженню.
Т. ____ Ф. ____

5. Євангеліє Христа - це смерть, поховання та воскресіння Ісуса, факт, який можна прийняти або відкинути, тоді як вчення апостолів є натхненними тлумаченнями, які можна дискутувати та обговорювати.

Т. ____ Ф. ____

Урок 8.

Терпіння.

У доктрині (вченні) і поглядах має бути терпимість, толерантність, милосердя, довготерпіння і терпіння, але НЕ Євангеліє, оскільки Євангеліє є шляхом до спасіння. Натхнена доктрина апостолів є шляхом до благочестивого життя, коли вони проголошують Добру Новину «усьому світу». Християни повинні ніколи не припиняти євангелізувати.

- Терпіння не вимагає відмови від правди.
- Приватні чи особисті думки слід висловлювати відкрито для обговорення, але ніколи не робити це тестом на товаришування.
- Єдність можлива лише на основі віри в те, що Ісус є Христос, і послуху Його євангелії – Його смерті, поховання та воскресіння – через занурення в Його смерть.
- Християни можуть відрізнитися в багатьох речах і залишатися єдиними.
- Коли хтось у Христі залишає Христа і перестає довіряти Йому. Він більше не в спілкуванні з Христом.
- Вимагання особистої думки перевірити товариство викликає чвари та розкол.

Висловлюючи свою думку (думки), деякі християни, ненавмисно чи навмисно, здається, ставлять під сумнів чесність і порядність тих, з ким вони розходяться. Твердження на кшталт «моя віра взята прямо з Біблії» або «Біблія стверджує», що натякають на думку іншої людини, не є такими та вказують на ставлення переваги знання та розуміння. Вони вважають свою думку «біблійською», а думку свого брата — ні. Ці заяви залишають враження, що їхній брат невіглас, не духовний чи лжевчитель. Це еквівалентно «зневажати». Цього не повинно бути. Воно не демонструє Божої любові. Усі у Христі є Його слугами та Його священиками, щоб служити Богові. Ніхто не є важливішим за іншого через інтелект, знання, розуміння чи ораторські здібності. Любов до братів має переважати.

Питання

6. Розп'яття Христа, жертва Ісуса за гріх, є фактом, який можна перевірити.

Т. ____ Ф. ____

7. апостоливчення - це не те, що сталося, що є фактами, а натхненні твердження, які можна обговорювати та інтерпретувати з висновками та висновками.

Т. ____ Ф. ____

8. Продовження гріха призводить до вічної смерті.

Т. ____ Ф. ____

9. Думка лідерів церкви, будь то пастори, проповідники, старійшини, священик чи папа, не підлягає оскарженню.

Т. ____ Ф. ____

10. Євангеліє Христа - це смерть, поховання та воскресіння Ісуса, факт, який можна прийняти або відкинути, тоді як вчення апостолів є натхненними тлумаченнями, які можна дискутувати та обговорювати.

Т. ____ Ф. ____

Урок 9.

У Христі та в єдності один з одним.

«Я передав вам як перш за все те, що також отримав: що Христос помер за наші гріхи згідно з Писанням, що Він був похований, що Він воскрес на третій день згідно з Писанням» (1 Коринтян 15: 3-5). Примітка. Для євреїв «відповідно до Писання» означало Танаку або Старий Заповіт.

У день П'ятидесятниці «ті, що прийняли його слово, охристилися (занурилися), і приєдналося того дня близько трьох тисяч душ. І вони перебували в апостольській науці та в спілкуванні, у ламанні хліба та в молитвах. І трепет охопив кожну душу, і багато чуд і знамен діялося через апостолів. І всі, хто увірував [відданий Христу], були разом і мали все спільне». (Дії 2:41-44).

Ті, хто покався у своєму відкиненні Ісуса як Сина Божого, Месії, Христа, і були занурені в смерть Христа, були додані Богом до Тіла Христа, будучи очищеними від їхніх гріхів. Тому вони були з'єднані з Христом і непохитно продовжували навчати апостолів ще до того, як було написано будь-яке послання. Апостольська доктрина, навчання, нічого не додала до фактів Доброї Новини, смерті та воскресіння Христа. Їхні натхненні вчення були як загальними, так і конкретними. Таким чином, вчення апостолів навчало християн, як жити для Христа, зростати і дозрівати на подобу Бога; наприклад, любов, милосердя, терпіння, добрий, правдивий, справедливий та інші.

“...Він примирих у тілі Своєї плоті через смерть, щоб представити вас святими і бездоганними [гріхи були видалені] і недокореними перед Ним: ЯКЩО так буде, що ви перебуватимете у вірі, тверді та непохитні, і не відступите від надії євангелії”. (Колосян 1:22-23).

«Хіба ви не знаєте, що ми всі, хто охрестився в [з'єднання] з Христом Ісусом, охрестилися в Його смерть? Отже, ми були поховані з ним через хрещення в смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми могли ходити в оновленому житті. Бо якщо ми були з'єднані з Ним у смерті, подібній до Його, ми будемо з'єднані з Ним у воскресінні, подібному до Його». (Римлянам 6:3-5).

«Не впрягайтеся в нерівне ярмо з невіруючими. Бо яка спільність правди з беззаконням? Або яка спільність між світлом і темрявою?» (2 Коринтян 6:14).

«Якщо ми кажемо, що маємо спільність з Ним, ходячи в темряві, ми обманюємо і не чиним правди. Але якщо ходимо у світлі, як Він у світлі, то маємо спільність один з одним, і кров Ісуса, Його Сина, очищає нас від усякого гріха. Якщо кажемо, що не маємо гріха, то обманюємо самих себе, і правди немає в нас. Коли ми визнаємо свої гріхи, то Він вірний і праведний, щоб простити нам наші гріхи та очистити нас від усякої неправди. Якщо ми кажемо, що не згрішили, то робимо Його неправдомовцем, і слова Його немає в нас». (1 Івана 1:6-10).

“Моя [Христова] молитва не лише за них. Молюся також за тих, хто повірить у Мене через їхнє послання [Добру Новину], щоб усі були одно, Отче, як Ти в Мені, так і Я в Тобі. Нехай і вони будуть у нас, щоб світ увірував, що Ти послав Мене». (Івана 17:20-21).

Ісус сказав у Матвія 7:1, що учень не повинен судити свого брата. Отже, якщо хтось відмовляється спілкуватися з іншим через відмінності в тлумаченні якоїсь неконкретної інструкції, чи він ходить у світлі? Якщо ні, то як кров Христа може продовжувати очищати його? Бо апостол Іван сказав у 1 Івана 1:7: «Але коли ми ходимо у світлі, як Він у світлі, то маємо спільність один з одним [не тільки з тими, хто згоден з нами та нашим розумінням], і кров Ісус, Його Син, очищає нас від усякого гріха».

Тільки Христос несе єдність. Він є Доброю Новиною. Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Ісуса Христа! Людина «з'єднана з Христом у Його смерті», отже, єдність у Христі – особистості.

«Коли хто скаже: «Я люблю Бога», а брата свого ненавидить [ненавидить, менше любить], той неправдомовець; бо хто не любить брата свого, якого бачить, не може любити Бога, якого не бачить». (1 Івана 4:20).

Метою приходу Ісуса на землю було:

- живи серед людей без гріха,
- будь спокутною жертвою, щоб усунути гріх від людини,
- померти з нашими гріхами, покладеними на Нього,
- усунути гріх через довіру та послух, коли хтось вмирає для гріха, похований у смерть Христа, залишивши свої гріхи разом із тими, хто поклав на Христа на хресті, воскрес Богом як нове духовне творіння, вільне від минулих гріхів, поміщений Богом у тіло

Христа, Його Церква, Царство Боже на землі, і з любові, а не з обов'язку чи наказу, виконує Божу волю євангелізації, заохочення та здійснення добрих справ.

Питання

1. Перші християни були в спілкуванні, оскільки
 - a. ☐ Усі вони були євреями
 - b. ☐ Усі вони були з однієї країни
 - c. ☐ У них був Христос і все спільне
2. 3000 примирених у П'ятидесятницю будуть представлені Богові святими і бездоганними, ЯКЩО вони
 - a. ☐ Залишився в Єрусалимі
 - b. ☐ Залишався вірним Закону Мойсея
 - c. ☐ Залишався вірним Христу та Його вченням
3. Християни поєднані з Христом
 - a. ☐ коли вони визнають, що Ісус є Христос, Син Божий
 - b. ☐ Коли вони перестануть жити бунтівним життям
 - c. ☐ У Його смерті після їх поховання шляхом занурення
4. Спілкування з Богом і тими, хто в Христі, вимагає вірності Христу та Його вченням
Т. ☐ Ф. ☐
5. Не можна любити Бога і не любити всіх інших у Христі, своїх братів
Т. ☐ Ф. ☐

Урок 10.

Знову об'єднані з Христом.

Апостол Павло стверджував, що все людство страждає від проблеми гріха, кажучи: «бо всі згрішили й позбавлені слави Божої, і виправдовуються Його благодаттю, як даром, через відкуплення у Христі Ісусі, якого Бог поставив передати як умилоствлення [спокуту] Його кров'ю, щоб прийняти вірою». (Римлянам 3:23-24).

Усі ми стикаємося з певним типом гріха, який, якщо не буде очищений кров'ю Христа, відокремить нас від нашого Господа і Спасителя. Яків висловив нашу проблему піддатися спокусі, сказавши: «У спокусі ніхто нехай не каже: «Мене спокушує Бог», бо Бог не може бути спокушений злом, і Він сам нікого не спокушає. Але кожна людина спокушається, коли її манить і спокушає власне бажання. Тоді бажання, коли воно зачалось, породжує гріх, а гріх, коли він повністю виріс, породжує смерть». (Якова 1:13-15).

Потім трохи пізніше він написав: «...кінець цих речей — смерть. Але тепер, коли ви були звільнені від гріха і стали рабами Бога, плід, який ви отримуєте, веде до освячення і його кінця, до вічного життя. Бо заплата за гріх — смерть, а дар Божий — життя вічне в Христі Ісусі, Господі нашім». (Римлянам 6:21-23).

Коли християнин піддається спокусі і повертається до свого колишнього грішного способу життя, а пізніше бажає примиритися з Богом, яких дій Бог вимагає від нього? Чи Бог вимагає покаяння, фізичного покарання, певного фінансового штрафу чи ще раз хрещення? Чи Біблія забороняє шлях відновлення, якого має дотримуватися норовливий християнин і місцеве зібрання християн, коли хтось примиряється та возз'єднується з Христом?

Процес примирення має розпочатися з визнання свого стану бунту та з бажання отримати прощення та примиритися з Богом. Але одного бажання недостатньо; має відбутися зміна у ставленні, серці, розумі та внутрішньому бутті. Вони повинні повідомити своє бажання бути прощеними та відновленими тим(ам), з ким вони шукають примирення – Богові та людині. Притча про блудного сина в Луки 15:11-32, здається, пояснює цей процес. Бог завжди відкритий для покаяння та примирення. Однак це не обов'язково стосується всіх, хто стверджує, що він у Христі, навіть якщо вони повинні прощати, як Христос простив їм.

Божі діти протягом століть мали проблему гріха. Діти Ізраїлю, раса, яку Бог обрав, щоб принести Христа, Месію, у світ, постійно бунтували проти нього, таким чином вчиняючи духовний перелюб, поклоняючись богам-ідолам сусідніх з ними народів, тим самим порушуючи їхні завітні стосунки з Ним. Але кожного разу, коли вони каялися у своїх гріхах, руйнуючи своїх ідолів фальшивих богів і повертаючись до Єгови з розкаяним і упокореним серцем, Бог прощав.

Давид, людина за серцем Божим, є прикладом того, як людина згрішила як проти Бога, так і проти людей, коли вчинила перелюб, а потім убивство, намагаючись приховати свій гріх. Коли пророк Натан зіткнувся з Давидом, серце Давида, його внутрішня сутність, були сповнені скорботи, його ставлення змінилося: «Я згрішив перед Господом». Він повернувся і покався. Бог простив.

Димас був товаришем Павла під час однієї з його місіонерських подорожей, коли він передав свої вітання колосянській церкві (Колосянам 4:14). Пізніше Павло сказав: «Димас, закоханий у цей світ, покинув [покинутий; покинув] мене» (2 Тимофію 4:10). Біблія нічого не говорить про остаточний духовний стан Демаса.

Симон, чаклун (чарівник) Самарії намагався придбати Божий дар. Петро наполегливо пояснив йому свою гріховну ситуацію, заявивши; «Нехай пропаде з тобою срібло твоє, бо ти думав, що дар Божий здобудеш за гроші! Нема тобі в цій справі ні частини, ні долі, бо твоє серце неправе перед Богом. Покайся, отже, в цьому нечестиві твоєму і моли Господа, щоб, коли можливо, був тобі прощений намір серця твого. Бо я бачу, що ти в жовчі гіркій і в кайданах беззаконня». А Симон відповів: «Помоліться за мене до Господа, щоб нічого з того, що ви сказали, не спіткало мене» (Дії 8:20- 24).

У 1 Коринтян 5 ми читаємо про брата-християнина, втягнутого в сексуально аморальну ситуацію, яку не терплять навіть язичники. Павло сказав коринфським учням передати його сатані, щоб він усвідомив і визнав свій гріх, щоб його дух [душа] міг бути врятований.

Має бути очевидним, що гріх починається у внутрішній людині і може бути фізичною дією, такою як сексуальна аморальність, або проблемою ставлення до бажання особистого задоволення, такого як гроші чи визнання.

У 2 Коринтян 2:6-9 Павло стурбований тим, що християнин, переданий сатані, який покався, не відчував себе прийнятим коринфськими християнами «Покарання, нанесене на нього більшістю, достатньо для нього. Натомість тепер ви повинні пробачити і втішити його, щоб він не був пригнічений надмірним смутком. Тому я закликаю вас підтвердити свою любов до нього».

Покаяння є не проста зміна. Цестворює дію, чітку зміну зосередженості людини на житті з особистого задоволення на духовні стосунки з Богом.

Павло заявив: «Смуток для Бога приносить покаяння, яке веде до спасіння і не залишає жалю, але смуток для світу приносить смерть». (2 Коринтян 7:9-11).

Яків каже християнам: «... признавайтесь один перед одним у своїх гріхах і моліться один за одного, щоб ви зцілилися. Молитва праведної людини має велику силу, оскільки вона діє. (Якова 5:16).

Іван, літній апостол, написав у Об'явленні, розділі 1, церквам Азії, кажучи їм, що якщо вони не покаються, Бог вживе проти них заходів. Дехто, можливо, вірив, як дехто вірить сьогодні, що як тільки вони були врятовані, вони завжди будуть спасені. Але їхнє спасіння не було гарантованим, оскільки Іван сказав їм, що вони мають покаятися та повернутися до Бога, інакше Він усуне їхній світильник, джерело світла та життя.

Коли бунтівна Божа дитина усвідомлює свою гріховну ситуацію, відвертається від свого грішного шляху до шляху, приємного Богу, і щиро молиться про Боже прощення, щоб вона могла примиритися з Ним і з тими, хто у Христі, Богові прощає.

Місцева громада не повинна розглядати його як християнина другого сорту, забороняючи йому діяти як слуга Бога. Бо хто, як не Христос, має владу над Своїми слугами? Вони повинні зібратися з норовливим християнином, допомогти і заохотити його жити вірно Богові. Він повернувся і отримав прощення від Бога, і Бог очікує, що він виконуватиме функції, необхідні Тілу. Провідники та брати не повинні вважати його менш потрібним або менш важливим, оскільки всі згрішили, покалися та повернулися в певний момент свого християнського життя публічно чи приватно. Насправді вся церква повинна допомогти братові, який повернувся, розкаявся і примирився, стати робітником у Царстві.

Питання

11. Розп'яття Христа, жертва Ісуса за гріх, є фактом, який можна перевірити.

Т. ____ Ф. ____

12. апостоливання - це не те, що сталося, що є фактами, а натхненні твердження, які можна обговорювати та інтерпретувати з висновками та висновками.

Т. ____ Ф. ____

13. Продовження гріха призводить до вічної смерті.

Т. ____ Ф. ____

14. Думка лідерів церкви, будь то пастори, проповідники, старійшини, священик чи папа, не підлягає оскарженню.

Т. ____ Ф. ____

15. Євангеліє Христа - це смерть, поховання та воскресіння Ісуса, факт, який можна прийняти або відкинути, тоді як вчення апостолів є натхненними тлумаченнями, які можна дискутувати та обговорювати.

Т. ____ Ф. ____